

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪ'Υ

Η Φλωρέτα

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Οι γονείς του Γιάννη είχαν αναθέσει σ' αυτόν να προσκαλέσει σε γεύμα τον Φραντί και τη Φλωρέτα την ημέρα της αναχωρήσεως, κι' εκείνοι δέχτηκαν πρόθυμα την πρόκλησή τους.

Αλλά για πρώτη φορά την ημέρα εκείνη η Φλωρέτα πήγε λυπημένη στην αγροικία.

Όταν μπήκαν μέσα, ο κύρ Φραντί κουβέντιαζε με τον αδελφό του Ντεμάρ, που ήταν ένας εύρωστος άντρας ως πενήντα πέντε χρόνων. Το πρόσωπό του ήταν ψημένο υπό τον ήλιο κ' οι ώμοι του πλατείς και δυνατοί.

Η κυρά Ντεμάρ φίλησε τη Φλωρέτα κι' έπειτα άρχισε να ταχτοποιεί τα ρούχα του Γιάννη.

Δέν ήταν καθόλου πρόσχαρη ή αγαθή γυναίκα την ημέρα εκείνη και φαινόταν ότι δέν την ευχαριστούσε η αναχώρησις του γιου της.

Και ο Γιάννης ήταν εκεί, αλλά πόσο διαφορετικός!... Θάλεγε κανείς ότι είχε αδυνατίσει από τη μιά μέρα στην άλλη. Τα μάγουλά του δέν ήταν ροδοκόκκινα πειά κ' η λύπη είχε μπη μέσα στη καρδιά του.

Το γεύμα ήταν πολύ μελαγχολικό, γιατί μόνο οι τρεις άντρες μιλούσαν.

Ο Φραντί κουβέντιαζε με τον αδελφό του Ντεμάρ για το μέρος όπου ήταν τα κτήματά του και το οποίο ήξερε καλά γιατί το είχε τριγυρίσει άλλοτε ολόκληρος. Κι' ο θείος του Γιάννη ευχαριστιόταν ν' ακούει οι συγγενείς του πώς είχε τόσο μεγάλα και τόσο ωραία κτήματα.

— Άνηψιέ, είπε σέ κάποια στιγμή ο θείος άπευθυνόμενος στον Γιάννη, ελπίζω πώς δέν θάσαι τόσο κατσούφης άμα θά πάμε στο κτήμα μου, γιατί δέν θά της καλοφανή της ψυχοκόρης μου, που είνε πάντα πρόσχαρη, νά της πάω ένα άγορι που έχει όλη την ώρα δεμένη τη γλώσσα του.

— Ω, μη φοβάσαι! είπε ο Φραντί. Ο Γιάννης είνε ζωηρό παιδί και θά σάς διασκεδάξη με τις έξυπνάδες του.

— Ωστε έτσι; Εκεί, στην αγροικία του θείου Ντεμάρ ήταν κι' ένα κορίτσι;

Αυτό έκανε περισσότερο από κάθε άλλο έντύπωσι στην Φλωρέτα.

Κι' άμέσως πέρασε από το μυαλό της η ύποψια: «Άν την αγαπήσει αυτή περισσότερο από μένα;»

— Ω! πόσο πιο γρήγορα από τη χαρά έρχεται η λύπη και πόσο άργότερα φεύγει...

Η Φλωρέτα είχε προσπαθήσει ως τη στιγμή εκείνη νά παρηγορήσει τον Γιάννη, αλλά τώρα δέν εύρισκε πειά λόγια νά πει.

Τά χείλη της δέν μπορούσαν ν' ανοίξουν... Ένας χρόνος χωρισμού!... Στην παιδική ηλικία ένας χρόνος ίσοδυναμεί με την αιωνιότητα.

Όταν τελείωσε το γεύμα, ο θείος του Γιάννη σηκώθηκε και είπε στον αδελφό του:

— Πέτρο — αυτό ήταν το μικρό όνομα του πατέρα του Γιάννη — πρέπει νά φύγουμε τώρα, γιατί έχουμε όχτώ ώρων δρόμο μπροστά μας. Η φοράδα μου είνε γρήγορη βέβαια, μά και το διάστημα που έχουμε νά κάνουμε δέν είνε λίγο. Πρέπει νά σταματήσουμε και κάπου, για νά την ποτίσουμε και νά την ταΐσουμε... Έπειτα δέν θέλω νά φτάσω νύχτα στο σπίτι, γιατί θ' άνησυχή η γυναίκα μου μήν πάθαμε τίποτε. Έγώ πάω τώρα νά ζέσω τη φοράδα... Έσύ, Γιάννη, μείνε και γλυκομίλησε με τη μητέρα σου...

Ο θείος του Γιάννη, ο πατέρας του κι' ο Φραντί πήγαν στο σταύλο. Η κυρά Ντεμάρ τότε έβαλε σ' ένα καλάθι κρύο ψητό, χοιρομέρι, τυρί, ψωμί, κρασί, που θά έφταναν νά φάνε δυο άνθρωποι τρεις μέρες. Σκούπιζε κάθε τόσο τά δάκρυά της με την άκρη της ποδιάς της κι' έπειτα έπαιρνε το κεφάλι του γιου της στην άγκαλιά της και το φιλούσε στοργικά.

Η Φλωρέτα δέν έκλαιγε, αλλά κύτταζε κατ' ευθείαν μπροστά της, χωρίς νά ξέρη κι' αυτή τί έβλεπε, ούτε σκεφτότανε καν το Γιάννη...

Το μυαλό της ήταν θολωμένο κι' ένοιωθε άορίστως ότι κάποιο μεγάλο δυστύχημα την είχε βρή που δέν ήξερε πότε θά τελειώσει...

Η μικρούλα ήταν τόσο χλωμή, ώστε η μητέρα του Γιάννη, ξεχνώντας τη δική της λύπη και τραβώντας την Φλωρέτα κοντά της, φώναξε το Γιάννη, τον όποιο άγκάλιασε με το άλλο μπράτσο της.

— Φίλησε την Φλωρέτα, Γιάννη μου, είπε στο παιδί της, και πές της πώς ένας χρόνος περνάει γρήγορα και πώς δέν θά μάς ξεχάσης!

Ο Γιάννης φίλησε την Φλωρέτα κι' άρχισαν νά κλαίνε κ' οι δυο, κρύβοντας ο καθένας το πρόσωπό του στον ώμο της αγαθής οικοδεσποίνης.

Τά κουδουνάκια της φοράδας άντήχησαν σέ λίγο και το άμάξι στάθηκε μπροστά στην πόρτα.

— Καρδιά, παιδιά μου, είπε και πάλι η κυρά Ντεμάρ, η όποια ωστόσο δέν είχε τόση γενναιότητα όσην ήθελε νά δείξη. Καρδιά! Στο γύρισμα θά δήτε τί χαρές θά κάνουμε.

Ένας ύπηρέτης έβαλε στο άμάξι το καλάθι με τά τρόφιμα και τά ρούχα του Γιάννη. Έπειτα άνέβηκε ο θείος του και κατόπιν ο Γιάννης, άφου πρώτα φίλησε τρυφερά όλους όσους άγαούσε...

Σέ λίγο το άμάξι εξαφανίστηκε πίσω από τά δέντρα του δρόμου.

Η Φλωρέτα ξαναγύρισε στο σπίτι της μαζί με τον πατέρα της.

Αυτός λοιπόν ήταν ο δρόμος που είχε κάνει τόσες φορές μαζί με τον φίλο της, κρατώντας τον από το χέρι;

Δέν τον άναγνώριζε πειά... Της φαινόταν άλλος δρόμος, άσημος και μελαγχολικός...

Όταν πλάγιασε, ήταν τόσο άποκαμωμένη, ώστε της φάνηκε πώς δέν θά σηκωνόταν πειά.

Δ'

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΠΟΥ ΓΙΑΤΡΕΟΥΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Πέρασαν μερικές ημέρες.

Η Φλωρέτα δέν χαμογελούσε πειά κι' έργαζόταν με δυσκολία, αυτή που ήταν συνηθισμένη νά δουλεύη αδιάκοπα και με τόση ευχαρίστησι.

Έμενε συλλογισμένη, έχοντας το βλέμμα της γυρισμένο προς ένα μεγάλο δάσος που φαινόταν πολύ μακριά και όπου βρισκόταν τώρα ο Γιάννης.

Ο Φραντί, βλέποντας την χλωμάδα της Φλωρέτας, άρχισε ν' άνησυχή.

Τί είχε τάχα η αγαπημένη του κόρη;

Δέν έτρωγε πειά, είχε χάσει την ευθυμία της κι' όταν γύριζε ο πατέρας της από τη δουλειά του την έβλεπε νά κάθεται άφηρημένη σέ μιά καρέκλα και νά έχη το έργοχειρό της άπάνω στα γόνατά της.

Θέλησε, για νά την παρηγορήσει, νά την πάη στην αγροικία, μά η Φλωρέτα δέν δέχτηκε. Είχε ζάλη, έλεγε και τά πόδια της δέν μπορούσαν νά την κρατήσουν.

Τέλος ο Φραντί άναγκάστηκε νά προσκαλέσει το γιατρό μιά μέρα που το κεφάλι της κόρης του έκαιε και το πρωί δέν μπόρεσε νά σηκωθή από το κρεβάτι της.

Ο γιατρός εξέτασε τον σφυγμό της και κύτταξε τη γλώσσα της.

Ο Φραντί με άγωνία τον ρώτησε τότε:

— Τί έχει;

— Τυφοειδή πυρετό, άπάντησε ο γιατρός με σοβαρότητα.

Από τον τόνο με τον όποιο ο γιατρός είπε τά λόγια αυτά, ο Φραντί κατάλαβε ότι η άρρώστεια της κόρης του ή-

ταν σοβαρή και ίσως επικίνδυνη.

— Κύττα νά μου τήν κάνης καλά τή Φλωρέτα μου, γιατί γιά μένα είνε όλη μου ή χαρά κ' ή ζωή.

— Θα κάνω ό,τι μπορώ! απάντησε εκείνος.

Ο γιατρός έδωσε στον Φραντί μιá συνταγή και έφυγε, αφού προηγουμένως είπε ότι θα ξαναγυρίζη κάθε μέρα.

Ο Φραντί ήταν καταλυπημένος και μήνυσε στην σύζυγό του Ντεμάρ ότι ή Φλωρέτα ήταν άρρωστη. Η αγαθή γυναίκα, αφήνοντας τότε τις δουλειές της αγροικίας στην κόρη της, ή οποία ήταν λαμπρή νοικοκυρά και ήξερε νά τά κάνη όλα, πήγε στο σπίτι του δασοφύλακος.

— Τό ήξερα πώς θάρθης, της είπε ο Φραντί μόλις τήν είδε.

— Ήρθα και θα μείνω, Φραντί, γιατί ή κόρη σου είνε λιγάκι και κόρη μου. Νά μου βάλης ένα στρώμα στην κάμαρη της Φλωρέτας και δέν θα φύγω από δω παρά μόνο όταν πη ή γιατρός πώς έγινε καλά ή άρρωστή μας...

Η Φλωρέτα κοιμόταν τήν ώρα εκείνη ή μάλλον είχε κλεισμένα τά μάτια της από τόν πυρετό και τή ζάλη. Μόλις άκουσε θόρυβο, ανασήκωσε σιγά-σιγά τά βλέφαρά της και είδε τήν κυρά Ντεμάρ νά της δίνη τó γιατρικό της.

— Ω! πόσο ευχαριστήθηκε όταν αντίκρουσε κοντά της τήν μητέρα του Γιάννη...

— Ευχαριστώ! είπε.

Και άπλωσε τó φλογισμένο χέρι της γιά νά σφιξη τó χέρι της κυρά Ντεμάρ. Άλλά εκείνη έσκυψε και τήν έφίλησε στο μέτωπο.

— Θα μείνης λίγο μαζί μου; τήν έρώτησε ή Φλωρέτα.

— Δέν θα φύγω από δω, μικρούλα μου, όσο νά σηκωθής από τó κρεβάτάκι σου και νά καθήσουμε όλοι μαζί στο τραπέζι...

— Τί καλή πού είσαι!

Και ή Φλωρέτα προσπάθησε νά χαμογελάση, αλλά τó χαμόγελο δέν έρχόταν στα χλωμά της χείλη.

Ο πυρετός δέν τήν άφησε επί δέκα μέρες. Ο γιατρός κάθε φορά πού τήν έβλεπε, κουνούσε θλιβερά τó κεφάλι του.

Η Φλωρέτα επί ώρες όλόκληρες δέν έλεγε ούτε λέξι.

Άλλοτε όμως έλεγε πολλά...

Στήν έξαψη του πυρετού της, μέσα στα παραληρήματά της, ανέφερε συχνά τó όνομα του Γιάννη, τόν προσκαλούσε, έβλεπε σαν όπτασία τó ποτάμι,

όπου είχε κινδυνεύσει νά πνιγη και φώναζε: «Θά πνιγώ, Γιάννη μου! Σώσε με!»

Επειτα βυθιζόταν σ' έναν ταραγμένο ύπνο και πίεζε τó κεφάλι της με τά μικρά της χέρια...

Η κυρά Ντεμάρ ούτε τή νύχτα, ούτε τήν ήμέρα απομακρυνόταν από τó προσκέφαλο της άρρωστης και της έδινε με προσοχή τά φάρμακα πού διάταζε ο γιατρός.

Ήταν ευτύχημα πού έμενε κοντά στη Φλωρέτα ή μητέρα του Γιάννη και τήν περιποιόταν σαν έμπειρη νοσοκόμα, γιατί ο Φραντί, από τή μεγάλη του λύπη, ήταν αδύνατον νά κάνη τó παραμικρό.

Ο δυστυχισμένος πατέρας έκλαιγε και θρηνούσε ακατόπειστα. Έμενε κάτ'ω από τά κ'άθε στιγμή ανέβαινε σιγά-σιγά και από τήν μισνοινμένη πόρτα έβλεπε τήν κόρη του. Άλλά μόλις ή Φλωρέτα άνοιγε τά μάτια της και τόν έκύτταζε με έκφρασι πονεμένη, έφευγε άμέσως, γιατί αν έμενε λίγο ακόμη, θα ώρμούσε και θ' άγκάλιαζε κλαίγοντας τήν άρρωστη κόρη του.

Τέλος ο πυρετός έπεσε κι' ο γιατρός φάνηκε ευχαριστημένος. Διάταξε μάλιστα νά δώσουν και ζουμι στην άρρωστη.

Τήν άλλη μέρα, σέ μιá στιγμή πού ή κυρά Ντεμάρ νόμιζε άποκοιμισμένη τήν Φλωρέτα, έβγαλε από τήν τσέπη της μιá επιστολή και τήν εδιάβασε γυρίζοντας τó φύλλο με προσοχή γιά νά μη ξυπνήση ή μικρούλα από τó τρίξιμο του χαρτιού.

— Είνε γράμμα του Γιάννη; είπεν ή Φλωρέτα με φωνή αδύνατη, άνοιγοντας τά μάτια της.

Η μητέρα του Γιάννη άνατρίχιασε, τόσο παράδοξος της φάνηκε ο τόνος της φωνής εκείνης.

Ύψωνοντας τó κεφάλι της, είδε τή Φλωρέτα νά τήν κυτάξη. Τά μάτια της Φλωρέτας, τά όποια ή άρρώστεια είχε κάνει μεγαλύτερα, ήσαν προσηλωμένα στο χαρτί.

— Ναι, μικρούλα μου, είνε γράμμα του Γιάννη. Και μέσα στο δικό μου γράμμα, έχει κι' ένα άλλο γιά σένα.

— "Ω! διάβασέ το!... Διάβασέ το!...! φώναξε.

Και ή Φλωρέτα προσπάθησε νά σηκωθή. Άλλά δέν μπόρεσε και σωριάστηκε στο προσκέφαλό της.

— Μην άνησυχής, κόρη μου... Ο γιατρός είπε νά μείνης πλαγισμένη και ήσυχη. Ο Γιάννης σ' αγαπά, είνε καλά και δέν ξέρει πώς είσαι άρρωστη. Κύττα νά γίνης καλά... κι' έπειτα από μιá-δυό μέρες, άμα φάς έν' αυγό, θα σου διαβάσω τί γράφει...

Έν' αληθινό χαμόγελο φάνηκε τώρα στα χείλη της Φλωρέτας. Αφού τó ήθελε ή μητέρα του φίλου της, έπρεπε νά γίνη γρήγορα καλά γιά ν' άκούση τήν επιστολή του Γιάννη...

Η Φλωρέτα γύρισε από τήν άλλη μεριά κι' έπειτ' από ένα τέταρτο, ή μητέρα του Γιάννη τήν άκουσε ν' άναπνή κανονικά, πράγμα πού σήμαινε πώς κοιμόταν ήσυχη κι' άπύρετη.

Ο πυρετός δέν ξαναγύρισε πειά και μετά δυό μέρες, αφού πέρασε όλωσδιόλου άτάραχη τή νύχτα, ή Φλωρέτα παρακάλεσε τήν κυρά Ντεμάρ νά της διαβάση τó γράμμα του Γιάννη.

— Είνε όχτώ μέρες πού τó έγραψε, μικρούλα μου, και θα δής πώς από τότε άρχισε ν' άνησυχή γιατί δέν ήξερε πώς είσαι. Αναγκάστηκα λοιπόν νά τού γράψω ψέματα, πράγμα πού δέν τó ξανάκανα στη ζωή μου, γιατί σαν μάθαινε τó παιδί μου πώς είσαι άρρωστη ή θα τά παρατούσε όλα και θάρχότανε έδω ή θ' άρρώσταινε κι' αυτό σαν έσένα.

— Διάβασε τó γράμμα, κυρά Ντεμάρ, είπε ή Φλωρέτα.

Και προσπάθησε ν' άνακαθήση στο κρεβάτι της, αλλά δέν τó κατώρθωσε.

Η καλή κυρά Ντεμάρ τήν βοήθησε τότε, της έβαλε πίσω από τή ράχη της ένα προσκέφαλο και άρχισε νά διαβάξη τήν επιστολή πού έγραφε τά έξης:

«Αγαπημένη μου Φλωρέτα,

Τώρα πειά είμαστε μακριά ο ένας από τόν άλλο... Ο δρόμος μου φάνηκε άτελείωτος. Αν δέν θρισκότουσαν

μακριά από δω αυτοί που αγαπώ, δέν θα μου φαινότανε καθόλου άσχημα στο σπίτι του θείου μου. Η γυναίκα του είνε πολύ καλή και μου έδωσε μιá όμορφη κάμαρη γιά νά κοιμάμαι. Η ψυχοκόρη του, πού είνε από καλή οικογένεια και συγγενής της θείας μου, με περιποιείται πολύ και λέει πώς μοιάζω με τόν αδελφό μου, γιά τόν όποιο μου μιλάει όλοένα».

— "Α! έκανε ή Φλωρέτα.

Η μητέρα του Γιάννη, τήν όποια είχε διακόψει γιά μιá στιγμή τó επίφωνημά εκείνο της Φλωρέτας, εξακολούθησε τó διάβασμα της επιστολής:

«Περπατώ, τρώω και κοιμάμαι έδω, μα μου φαίνεται ότι ζω εκεί... τόσο σās συλλογίζομαι... Τό πρωί, όταν ξημερώνη, σέ βλέπω νά ταίξης τις πέρδικές σου και τις άγελάδες σου και όλη τήν ήμέρα ο νοός μου τρέχει από τó σπίτι μας στο σπίτι σας, έτσι πού ο θείος μου μου φωνάζει συχνά:

— "Ε, Γιάννη, τί κάνεις αυτό; Κύτταξε μή θάλης τή θρώμη στο χειραμάκι και τήν κοπριά στο παχνί!... Πού έχεις τó νού σου, παιδί μου;

Τό νού μου τόν έχω σέ σās και γι' αυτό δέν τόν έχω έδω. Τήν άλλη φορά θα σου γράψω τί δουλειές κάνω. Τούτο μόνο σου λέω σήμερα: πώς άτ' μακριά μου φαίνεται πώς σ' αγαπώ πιό πολύ ίσως άπ' ό,τι σέ πονούσα όταν ήμουν κοντά σου. Μη με ξεχνάς και πές τά χαιρετίσματά μου στον πατέρα σου.

Σέ φιλώ ο ΓΙΑΝΝΗΣ σου»

(Άκολουθεί)

Άρχισαν να κλαίνε κ' οί δυο...

μακριά από δω αυτοί που αγαπώ, δέν θα μου φαινότανε καθόλου άσχημα στο σπίτι του θείου μου. Η γυναίκα του είνε πολύ καλή και μου έδωσε μιá όμορφη κάμαρη γιά νά κοιμάμαι. Η ψυχοκόρη του, πού είνε από καλή οικογένεια και συγγενής της θείας μου, με περιποιείται πολύ και λέει πώς μοιάζω με τόν αδελφό μου, γιά τόν όποιο μου μιλάει όλοένα».

— "Α! έκανε ή Φλωρέτα.

Η μητέρα του Γιάννη, τήν όποια είχε διακόψει γιά μιá στιγμή τó επίφωνημά εκείνο της Φλωρέτας, εξακολούθησε τó διάβασμα της επιστολής:

«Περπατώ, τρώω και κοιμάμαι έδω, μα μου φαίνεται ότι ζω εκεί... τόσο σās συλλογίζομαι... Τό πρωί, όταν ξημερώνη, σέ βλέπω νά ταίξης τις πέρδικές σου και τις άγελάδες σου και όλη τήν ήμέρα ο νοός μου τρέχει από τó σπίτι μας στο σπίτι σας, έτσι πού ο θείος μου μου φωνάζει συχνά:

— "Ε, Γιάννη, τί κάνεις αυτό; Κύτταξε μή θάλης τή θρώμη στο χειραμάκι και τήν κοπριά στο παχνί!... Πού έχεις τó νού σου, παιδί μου;

Τό νού μου τόν έχω σέ σās και γι' αυτό δέν τόν έχω έδω. Τήν άλλη φορά θα σου γράψω τί δουλειές κάνω. Τούτο μόνο σου λέω σήμερα: πώς άτ' μακριά μου φαίνεται πώς σ' αγαπώ πιό πολύ ίσως άπ' ό,τι σέ πονούσα όταν ήμουν κοντά σου. Μη με ξεχνάς και πές τά χαιρετίσματά μου στον πατέρα σου.

Σέ φιλώ ο ΓΙΑΝΝΗΣ σου»

(Άκολουθεί)